

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobci: A) K. K.
nezletilá N. K.
B) A. K.
nezletilý A. K.
nezletilý M. K.
nezletilá A. S.
nezletilý M. S.
zastoupení JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem
se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 6. 2020, č.j. OAM-781/ZA-ZA11-P10-2018 a č.j. OAM-780/ZA-ZA11-P10-2018

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Rozhodnutími ze dne 15. 6. 2020 žalovaný správní orgán neudělil žadatelům – žalobci a), žalobkyni b) a nezletilým dětem, mezinárodní ochranu podle §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. Žalobci podali dvě žaloby jménem svým a jménem nezletilých dětí. Vzhledem k obdobné argumentaci soud žaloby spojil ke společnému projednání a níže proto i obsah žalob shrnuje společně.

II. Žalobní argumentace

2. Žalobci namítali, že došlo k porušení §§ 2, 3, 50, 52 a 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, mají odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu a hrozí jim vážná újma.
3. Rodina vyznává islám „netradičního směru“, který se odlišuje od Chanafijské větve, která je v Kazachstánu majoritní; státními orgány jsou označováni za wahabisty. Žalobce byl hlavním představitelem uskupení podobně orientovaných věřících v rámci společenství Džamahad, dle popisu jeho činnosti by bylo možné označit jej za imáma. Kvůli vyznání měla rodina problémy se státními orgány země původu. Žalobce byl již v roce 1998 zadržen a vyslýchán, byl vykonstruovaně obviněn ze spáchání trestného činu, odsouzen však nebyl. Od té doby byl mnohokrát předvolán k výslechu, často byly prováděny i neoficiální domovní prohlídky, což rodinu velmi traumatizovalo a jejich syn od té doby trpí vadou řeči. Žalobkyně byla opakovaně vyslýchána, ze stresu tehdy i potratila. Žalobkyně to považuje za šikanu ze strany státu. Posledním impulzem pro opuštění vlasti bylo doručení varování prokuratury ohledně toho, že pokud nepřestanou praktikovat svoji víru a scházet se za tímto účelem, bude proti žalobci zahájeno trestní stíhání. Rodina tedy byla ve vlasti pronásledována pro své náboženské vyznání a pro příslušnost k sociální skupině rodinných příslušníků osob spojovaných se zakázaným náboženským hnutím. Pro případ návratu se rodina obává pokračování a gradace tohoto pronásledování, které může vyústit až v trestní postih žalobce.
4. Žalovaný shromáždil informace o zemi původu, z nichž vyplývá, že náboženská hnutí podléhají registraci, ale netradiční náboženské skupiny státní orgány registrovat odmítají. Neregistrovaným skupinám státní orgány brání v praktikování víry a kriminalizují je. Z toho lze dle žalobců dovodit závěr, že jde o pronásledování, což však žalovaný neučinil. Nezjistil tak skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nesprávně posoudil skutečnosti jako azylově relevantní pronásledování. Žalobci argumentovali výkladem „pronásledování“ podle příručky UNHCR či Směrnice 2011/95/EU. Uvedli též judikaturu Nejvyššího správního soudu k pojmu pronásledování či důkaznímu standardu v obdobných věcech (rozsudek ze dne 29. 8. 2019, sp. zn. 9 Azs 39/2019, ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008, a další). Citovali též zprávu HRW World Report 2020 – Kazachstan z ledna 2020, ze které vyplývá, že neregistrovaným skupinám bylo znemožněno v zemi praktikovat náboženství, ačkoli některé komunity pokračovaly neformálně bez vládního vměšování.
5. Žalobci nesouhlasili s tím, že by měl relevanci jejich bezproblémový odjezd ze země či skutečnosti před podáním žádosti (cesta do Švédska a do Ruska). Žalovaný mimo jiné nepřihlížel k tomu, že žalobce vykonával v podstatě funkci imáma, což právě Nejvyšší správní soud považoval za klíčové.
6. Žalobkyně shrnula, že její obavy z pronásledování jsou odůvodněné a že jí měl být udělen azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Její rodině také hrozí vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce tvrdil totéž a dále doplnil, že se žalovaný zcela

nedostatečně a nepřezkoumatelně zabýval státní příslušností jeho dcery. Žalobce tuto odmítnul uvést, neboť se domníval, že narozením na území ČR nabývá dcera české státní občanství. Žalovaný její státní příslušnost neobjasnil.

7. Žalobci navrhli obě napadená rozhodnutí zrušit.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobci a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, napadená rozhodnutí nepovažuje za vadná, nesprávná či nezákonná. Žalovaný trval na správnosti vydaných rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobci v průběhu správního řízení uvedli, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by žalobci splňovali podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.
9. V průběhu správních řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádostí o udělení mezinárodní ochrany žalobců je pronásledování z náboženských důvodů, neboť jsou vyznavačem tzv. "čistého islámu". Správní orgán byl vázán pouze důvody uvedenými v žádosti, jiné hodnotit nemohl, a nebyl povinen seznamovat žadatele s důvody, pro které by mohlo být žádosti vyhověno. Po provedeném správním řízení žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci či jejich nezletilé děti mohli ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování.
10. Žalobce ačkoli cíleně zažádal o české vízum a přicestoval s celou rodinou letecky do Prahy, kde měl možnost přímo na letišti Václava Havla podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, namísto toho vycestoval automobilem přes další státy do vzdáleného Švédska. Když následně byla žádost o azyl ve Švédsku zamítnuta s tím, že rodina bude transferována do České republiky v rámci tzv. Dublinského řízení, kde bude podaná žádost ve věci mezinárodní ochrany přezkoumána, žalobce s celou rodinou včetně nezletilých dětí namísto toho odcestoval do Ruska, o němž v jiné části své výpovědi dne 18. 9. 2020 uvedl, že žadatelům o azyl žádosti zamítají a do Kazachstánu je vrací, proto zde nemohl hledat ochranu. Nutno dodat, že žalobce s celou rodinou cestoval do Ruska dokonce nelegálním způsobem bez dokladů v dodávce za další úplatu ve výši 7000 USD, kde všichni setrvali zhruba 9 měsíců s odůvodněním, že si žalobce měl v úmyslu najít práci a zajistit rodinu. Kromě toho, že tak žalobce vědomě klamal české úřady a zneužil vydané vízum k vycestování do země svého zájmu, žalovaný na základě popsaného důvodně usuzuje na odlišné motivy žalobce k vycestování ze země původu a skutečnost, že obavy o svoji bezpečnost nevnímal tak palčivě, jak v řízení popsal, a reálné ochranu před pronásledováním nehledal.
11. Manželka žalobce během pohovoru dne 18. 9. 2018 vyjádřila obavu z uvěznění svého manžela v případě návratu do Kazachstánu, kterou odůvodnila skutečností, že před odjezdem z vlasti chtěli manžela nespravedlivě obvinít ze znásilnění, kterého se nedopustil. Tato událost se dle manželky žalobce stala v roce 2015. Žalobce však během pohovoru tentýž den k uvedenému sdělil, že byl spolu s jiným mužem prokurátorem obviněn ze znásilnění 12 leté dívky již v roce 1998, sedm dní byli zadržováni na policejní stanici, ale nic jim nebylo prokázáno a byli propuštěni. Žalobce byl během pohovoru s

ním vedeným dne 24. 9. 2018 vyzván, aby se k tomuto rozporu ve výpovědích vyjádřil, přičemž uvedl, že se manželka musela splést, událost se dle jeho vyjádření stala v roce 1998 nebo 1999, uvedená dívka je dnes již dospělá.

12. Obdobně rozdílné jsou odpovědi obou manželů ke způsobu vyřízení víz, kdy žalobce tvrdí, že pohovor i otisky prstů mu byly snímány v cestovní kanceláři, přičemž na žádné ambasádě za tímto účelem nebyl, víza celé rodině zařídil jiný člověk za úplatu. Jeho manželka, paní Kenzhegulova však k tomuto uvedla, že kontaktovali cestovní agenturu stran zájezdu do Prahy, nicméně za účelem provedení pohovoru a sejmutí otisků prstů se v červnu 2017 dostavili na pracoviště zastupitelského úřadu ČR v kazašském Atyrau. Ačkoli posledně jmenovaná skutečnost nemá na posouzení věci samotné zásadní vliv, vyjma skutečnosti, že návštěva zastupitelského úřadu ze strany žalobce, který měl být dlouhodobě centrem zájmu policie, by jistě neunikla pozornosti státních orgánů, je patrné, že výpověď žalobce, která je nepochybně základem pro posouzení jeho situace, opakovaně vykazuje znaky nevěrohodnosti, přičemž odlišné údaje manželé uvádějí taktéž k době, kdy se rozhodli zemi opustit, když žalobce sdělil, že dlouho přemýšlel a rozhodl se odejít v zimě roku 2017, zatímco jeho manželka k věci uvedla, že se tak stalo v polovině roku 2016.
13. Ke konkrétní náboženské situaci žalobce žalovaný konstatoval, že přes skutečnost, že měl být lídrem státními úřady dlouhodobě sledované náboženské skupiny, jejíž člen měl být uvězněn k vysokému trestu 11 let vlivem podstrčení drog, žalobce sám za celou uplynulou dobu 20 let obdržel v souvislosti s náboženskou činností jednu pokutu, a to v roce 1998, kterou navíc neuhradil, a to bez jakýchkoli závažných dopadů do jeho dalšího života a svobody náboženského vyznání. Jeho aktivity nevyvolaly žádné konkrétní represivní kroky ze strany státních orgánů závažného charakteru, a to vyjma jednoho krátkodobého zadržení v roce 2007 z důvodu podezření z organizování nezákonného shromažďování, a to ani v době zavedení restrikcí v zákoně o náboženství v roce 2011 vůči neregistrovaným náboženským skupinám, neboť kazašský zákon o náboženství registraci náboženských skupin od této doby podmiňuje.
14. Jakkoli žalobce v řízení tvrdí, že byl od roku 1998 pravidelně předvoláván na Výbor státní bezpečnosti, na státní zastupitelství a pracoviště policie, přičemž všechny složky sídlí v Kulsary, kde žalobce žije od dětství, jméno ulice si dle své výpovědi dne 24. 9. 2018 nepamatuje. Údaj o provedených domovních prohlídkách pak žalobce aktivně sám vůbec nezmiňuje a uvedl až na přímý dotaz během provedeného pohovoru, přičemž uvedl, že k poslední návštěvě policie v místě bydliště z tohoto důvodu došlo v roce 2006, tedy zhruba 11 let před odchodem žalobce ze země původu. Nelze tak konstatovat, že uvedený postup vůči osobě žalobce byl v takové intenzitě a opakovanosti, že by jej bylo možno vyhodnotit jako cílený tlak a šikanu státních orgánů motivovanou náboženským vyznáním jmenovaného. Kromě toho žalobce během pohovoru uvedl, že poslední 3 – 4 roky před odchodem ze země neměli s ostatními souvěrci žádné společné aktivity, členové se scházeli sami doma po malých skupinkách.
15. Žalovaný dále uvedl, že Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že požadavek povinné registrace náboženských sdružení ani případné domovní prohlídky či výslechy spojené s kontrolou dodržování této registrační povinnosti samy o sobě nedosahují intenzity pronásledování. V případě žadatele nebylo zjištěno, že by k danému účelu bylo systematicky používáno fyzické násilí, nepřiměřený nátlak či vykonstruované obvinění ze závažné trestné činnosti s následnou hrozbou trestu mnohaletého odnětí svobody,

tedy skutečnosti, které by svojí intenzitou a opakovostí dosáhly intenzity pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Byť žalobce sám požadavky státních orgánů souvisejících se samotnou registrací náboženského hnutí v řízení nijak výslovně nezmínil, z předloženého varování prokurátora ze dne 9. 1. 2017 je zřejmé, že jím popisované postupy uplatňované vůči jeho osobě lze posoudit jako zákonné prostředky směřující k vynucení registrační povinnosti resp. k zanechání protiprávní činnosti ve smyslu příslušného článku kazašského Trestního zákoníku týkajícího se účasti na činnostech příslušným způsobem nezaregistrovaných veřejných a náboženských spolků a financování jejich činnosti, přičemž zároveň z obsahu dopisu a poučení o možném postihu žalobce ani z dalších případných kroků a opatření státních orgánů nevyplývá žádné vykonstruované obvinění ze závažné trestné činnosti, ani hrozba nepřiměřeného zacházení či trestání žalobce. Žalobce nebyl v zemi původu v praktikování své náboženské víry nikdy fakticky diskriminován, nebyl ohrožen na životě ani svobodě, ani nebyl ze strany státních orgánů opakovaně terčem takových opatření, která by jej na životě či svobodách ohrozila.

16. K námitce žalobce o nejasnosti státního občanství jeho nezletilé dcery žalovaný uvádí, že i když se nezletilá narodila na území ČR, není občankou ČR, ani osobou bez státní příslušnosti, jak se snaží tvrdit žalobce. Česká právní úprava nabytí občanství neumožňuje nabývat občanství ČR cizím státním příslušníkům narozením, ani nelze považovat osoby narozené na území ČR cizím státním příslušníkům za osoby bez státního občanství. O daných skutečnostech byl žalobce poučen v rámci pohovoru ve věci nezletilé ze dne 19. 2. 2020. Žalovaný uvádí, že oba rodiče nezletilé jsou státními příslušníky Kazachstánu, a nezletilá je tak dle zákona č. 1017-XII o státním občanství Kazachstánu, státní občankou Kazachstánu. Žalovanému je na základě jeho úřední činnosti známo, že na základě Zákona č. 1017-XII o státním občanství ze dne 20. prosince 1991, ve znění se změnami a doplňky podle stavu ke dni 11. 7. 2017, je dítě, jehož oba rodiče jsou k okamžiku jeho narození občany Kazašské republiky, občanem Kazašské republiky, a to nezávisle na místě narození. Námitku tak považuje za irelevantní a účelově uvedenou.
17. Závěrem žalovaný s ohledem na výše uvedené shrnul, že nebyla splněna podmínka bezprostřednosti žádosti o mezinárodní ochranu (rodina cestovala do Švédska a do Ruska). Žalovaný podotkl, že žalobci nic nebrání v tom si vyřídit svou pobytovou situaci v ČR v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Žalovaný navrhl žaloby zamítnout.

IV. Jednání soudu

18. Pro projednání věci nařídil soud jednání na den 12. 4. 2021. Zástupce žalobců zopakoval, že správní orgán zcela v rozporu s realitou neposoudil příběh rodiny jako azylové relevantní pronásledování, ač žalobce sám byl představitelem církve celé skupiny věřících a je přesvědčen, že nejenom postup státu vůči němu a jeho rodině byl pronásledováním, ale že mu rovněž hrozí pro případ návratu. Takové informace lze vysledovat ze všech podkladů o zemi původu, a samozřejmě též z výpovědi účastníků.
19. Krajský soud poté k důkazu konstatoval přílohu podání žalovaného – zákon Kazašské republiky o státním občanství. Dále soud shrnul z obou správních spisů podstatný obsah, včetně provedených pohovorů.

20. Ze správního spisu žalobkyně plyne, že žalobkyně dne 18. 9. 2018 poskytla žalovanému údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedla, že je státní příslušnicí Republiky Kazachstán, ona i děti, jsou kazašské národnosti. Náboženské přesvědčení má netradiční islám, Koran – Sunna, její děti také. Nikdy se politicky neangažovala, je vdaná, manžel je rovněž žadatelem o azyl. Nejstarší syn je plnoletý a žije v Kazachstánu. Naposledy žili jako rodina ve městě Kulsary, popsala odcestování do Moskvy 12. 7. 2017, odtud letecky do Prahy, odjezd autem do Švédska. V říjnu 2017 odjeli do Ruska, následně se v červnu 2018 opět automobilem navrátili do Švédska, odkud byli transferováni do ČR. Všichni jsou zdraví, jako důvod vycestování z vlasti uvedla žalobkyně pronásledování kvůli víře, manžel je jedním z významných členů komunity věřících.
21. Týž den v rámci pohovoru žalobkyně sdělila, že žila celý život v Kulsary, po svatbě v r. 1998 žili asi rok v domě rodičů manžela, následně začali bydlet samostatně, asi 10 let a před odjezdem z vlasti bydleli opět u rodičů manžela, který si postavil nový dům. Dům prodali. V Kazachstánu žije nejstarší syn žalobkyně, rodiče, tři sestry a dva bratři. Syn žije u jednoho z bratrů manžela, podporuje ho otec a bratr manžela. Žalobkyně byla v domácnosti, v půlce r. 2016 manžel řekl, že situace je již neúnosná, prodali dům a vycestovali z vlasti. České vízum bylo možné vyřídit nejrychleji. Cestovní agentura vyřídila doklady zájezdu do Prahy, s vycestováním neměli problém. Ve Švédsku jim řekli, že musí v rámci dublinského nařízení odjet do ČR, rozhodli se odjet do Ruska, kde pobývali nelegálně. Manžel si chtěl najít práci, ale neměl potřebné doklady, proto se rozhodli navrátit do Švédska. Víru popsala tak, že ve vlasti je zakázaná, jde o netradiční islám, neposlouchají hudbu, pětkrát denně se modlí, nosí šátky a dlouhé oblečení, nepijí alkohol, nekouří apod. Tradiční islám má jiné, moderní zásady. Přijala tuto víru v r. 1997, děti od narození, nejdříve to byla její starší sestra, která jí podstatu té víry naučila. Manžel je hlavou Džamaatu – 24 rodin, čte modlitby, řeší spory, pomáhá ostatním. Scházeli se při různých příležitostech, ramadánu, svatbách, narozeninách, u jednotlivých členů. Když se vdala, začali k nim domů chodit policisté, dělali domovní prohlídky, tedy od r. 1998. Někdy každý den, někdy jednou za týden, někdy měli uniformy, jindy byli v civilu. Nikdy nepředložili žádné povolení k prohlídce, nikdy ani nic nenašli. Často odvezli žalobkyni na policii podat vysvětlení, proč nosí šátek, jestli ji někdo nutí věřit apod. V únoru 2001, když měl syn 9 měsíců, musela ho brát sebou, měl laryngitidu a byl z toho 4 dny na ARO, strachy z toho potratila. Děti byly z prohlídek vystresované, jednou, když bouchali na dveře, polila syna horkou vodou. Prohlídky provádějí i u ostatních rodin. Manžel byl vedoucí komunity, oni měli proto větší problémy. Dětem se ve škole posmívali, že jsou Wahabisté. Kdyby se přestěhovali v Kazachstánu, problémy by nezmizely. V televizi viděla, jak např. sundávají ženám šátky apod. Než odjeli, chtěli manžela nespravedlivě obvinít ze znásilnění, stalo se to v r. 2015. Ona o tom ale moc neví.
22. Součástí spisového materiálu je seznámení žalobkyně s podklady, kterému byla přítomna dne 22. 5. 2020; uvedla, že vše již sdělila v rámci pohovoru, s dalším se seznamovat nechce. Ve správním spisu jsou založeny podklady, s nimiž byla žalobkyně seznámena.
23. Ze správního spisu žalobce soud konstatoval, že dne 18. 9. 2018 poskytl žalobce žalovanému údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu, uvedl, že je státním příslušníkem Republiky Kazachstán, kazašské národnosti, vyznává islám – Koran – Sunna. Nikdy nebyl politicky organizován, je ženatý, manželka a další 4 děti žádají současně o udělení mezinárodní ochrany. Další syn A. je plnoletý, žije v Kazachstánu.

Naposledy žil žalobce ve městě K. Dne 12. 7. 2017 žalobce odletěl s rodinou do Moskvy, odtud letecky cestovali do Prahy, následující den pokračovali autem do Švédska. V říjnu 2017 odjela rodina autem do Ruska, následně v červnu 2018 se autem vrátili do Švédska. Odtud pak byli opět transferováni do ČR, a to v září 2018 letecky. Vízum měl žalobce od ČR v r. 2017. O mezinárodní ochranu žádal i ve Švédsku. Jako důvod své žádosti žalobce sdělil, že je pronásledován ve své vlasti z důvodu své víry, je hlavním vedoucím netradiční skupiny věřících, kteří se v zemi původu označují za Wahabisty, neboť uctívají korán a sunnu, ale nedodržují tradiční islám.

24. Se žalobcem byly provedeny pohovory, dne 18. 9. 2018 uvedl, že se narodil v obci K, když mu byly tři roky, přestěhoval se s rodiči do K., kde žil další léta, pouze v r. 2010 pár měsíců pobýval v A. a A. Šlo o dům bratra, který společně postavili, on ho nemohl mít napsaný na sebe, kdyby ho obvinili, přišel by o majetek. Dům prodali, v Kazachstánu žije otec, dva bratři a sestra. Nejstarší syn studuje v Atyrau střední školu, podporují ho žalobcovy bratři. Žalobce pracoval jako svářeč. K odjezdu se po dlouhém přemýšlení rozhodl na podzim 2017, do ČR bylo možné vyřídit vízum rychle. Musel doložit potvrzení ze zaměstnání, pro manželku, která nepracovala, toto koupil, fotografie a potvrzení z místa bydliště. Vše vyřizoval známý, za 4.500 USD toto vyřídil pro celou rodinu. V jedné CK v A. jemu, manželce a staršímu synovi odebrali otisky a provedli s nimi pohovor, žádné potíže neměl. Nejstarší syn měl přijet za nimi. Po rozhodnutí ve Švédsku chtěl žalobce zajistit rodinu, myslel, že v Rusku najde práci, do Ruska cestovali nelegálně, za 8 000 Euro přejeli v nákladním autu. Pasy zůstaly ve Švédsku, v Rusku byli nelegálně. Chtěl tam pracovat, ale práci nenašli, proto se vrátili do Švédska, kde již děti chodily do školy. Ke své víře žalobce sdělil, že vyznává Koran a Sunnu, nikoliv tradiční islám. Když se modlí, drží ruce na prsou, nechodí se modlit do mešity a modlitbu končí slovem amin, v islámu se nevyslovuje. Na tuto víru přistoupil v r. 1997, jeden kamarád mu tento přístup vysvětlil a jemu se to líbilo. Musel podstoupit koupel a učinit vyznání, a to u jednoho člena doma. Byl vedoucím skupiny asi 24 rodin, předčítal modlitby, kázal ostatním, řešil problémy jejich členů, rozděloval dary, v případě úmrtí prováděl smuteční obřad. K jeho postavení ho určili věřící, žádné učení neabsolvoval, používal knihy Popis života Proroka Mohammeda, Popis života spolupracovníků proroka Mohammeda, Vysvětlení koránu od Asadi. Všichni členové komunity jsou z Kulsary. V rodině vyznává víru on, manželka a starší syn. Nařízením prezidenta je jejich víra v Kazachstánu zakázána. Byl předvoláván z Výboru národní bezpečnosti, ze státního zastupitelství a z policie v Kulsary, vyhrožovali mu zavřením, chtěli, aby své činnosti zanechal. Skupina byla v r. 1998 zadržena při modlitbě. Někdy byl předvoláván každý den, k dotazu, jak mohl pracovat, sdělil, že oficiálně nepracoval, prodával zboží. Celý život pracoval, ale bylo období, kdy nepracoval. V r. 1998 byl ještě s jedním mužem obviněn, že znásilnili 12 letou dívku, drželi je sedm dní na zastupitelství, bili, ale nic jim nedokázali. V r. 2007 ho chtěli obvinít z nezákonného shromažďování, věřící chtěli oslavit narození syna, on se té oslavy neúčastnil. Následně přišli dva lidé z Výboru národní bezpečnosti, zavolali policii, než ta přijela, všichni utekli. Další den přijela policie k žalobci domů, neotevřel, ani den poté, třetí den přijela skupina 25 policistů, manželka řekla, že otevře jen v přítomnosti svědků a zavolala všem příbuzným, když slyšeli, že má přijít žalobcův otec, který je ve městě váženou osobou, tak odjeli.
25. Dne 24. 9. 2018 žalobce vypovídal dále, uvedl, že z Ruska do Švédska opět cestovali nelegálně, bratr mu poslal peníze. Při volbě vedoucího skupiny je důležité mít náboženské vědomosti, poctivost a je přihlíženo k věku. Žalobce byl ve skupině nejstarší,

byl sečtělý, byl tam jeden starší člověk, ale ten byl rozvedený. Poslední tři roky nebyly žádné větší společné aktivity, scházeli se doma po malých skupinkách. V r. 1998 se sešli k modlitbě v jedné budově, přijela policie a prokurátor a natačeli je, všechny odvezli na prokuraturu, vyslýchali je, propustili je někdy v noci, předvolávali je i následující měsíc. Udělili jim pokutu, kterou žalobce nezaplatil. Skupina je nyní pod dohledem policie doma i v práci. Se skupinou žalobce z důvodu bezpečnosti přerušil styky, vedoucím je jeho zástupce. Syn nemá problémy, řekl, že ho vychovává dědeček, který ctí tradice. Problémy stejné jako jeho rodina měli i sourozenci manželky, kteří také byli ve skupině. Kulsary má asi 70 tisíc obyvatel, byl předvoláván nejčastěji policií, většinou pro něho přijeli domů, asi od r. 2007 již manželku nevyslýchali. Poté, co policie přijela do domu v r. 2007, otec si stěžoval na postup vůči rodině, žalobce sdělil, že na shromáždění nebyl a tím to skončilo. Každý rok ho ale předvolávali k podání vysvětlení. Oficiální prohlídky doma proběhly cca 5x, poslední v r. 2006. Děti ve škole byly izolovány, ostatní děti se jim smály. Zná jednoho člověka, kterému podstrčili narkotika a pak na něho použili veškeré shromážděné materiály jako přitěžující okolnost, byl zavřený 11 let. Žalobce se obával, že by též mohl být zavřený, není se na koho obrátit o pomoc, v Kazachstánu není ani opozice. Bylo mu dáno varování, toto předložil, asi v r. 2013 mu známý v obchodě toto řekl, asi ho chtěl vystrašit.

26. Dne 19. 2. 2020 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu za svoji narozenou dceru Nafisu, uvedl, že nezletilá sdílí jeho důvody žádosti, předložil její rodný list. Téhož dne pak v rámci pohovoru sdělil, že současný islám má velký vliv na tradice, tyto wahabisté odmítají, chtějí se chovat jako čistí muslimové, časem se tradice mění, ale oni se měnit nechtějí, inklinují k původním hodnotám, které již nyní nejsou vyznávány. Dcera by mohla být ve škole ovlivněna současným islámem, s nímž rodiče nesouhlasí. K dotazu na postavení osob, vyznávajících tuto víru v Kazachstánu žalobce uvedl, že některé rodiny tam zůstaly, ale jiné uprchly, ti, co zůstali, jsou předvoláváni na policii a bezpečnostní složky k výslechu, poté jsou propouštěni domů, dozvěděl se, že se jich ptali i na něho, bylo jim řečeno, že má být v Sýrii a bojovat za islámský stát. Byl to záměr a manipulace s informacemi. Někdy s komunitou telefonuje. Dcera se nenarodila na území Kazachstánu, žalobce se proto domnívá, že by mohla mít zdejší občanství. Dcera je zdravá. Žádost podal kvůli legalizaci zdejšího pobytu. Kdyby se neocitl v popsané situaci, nežádal by, ale byli pronásledováni, příbuzní a přátelé mu zde chybí.
27. Dne 22. 5. 2020 byl žalobce seznámen s podklady správního řízení, nechtěl se k nim nijak vyjadřovat, uvedl však, že v r. 2008 měl pohovor s organizací Memorial, s Vitaliem Ponomarevem, ale posléze mu nedal souhlas, aby článek vydal.
28. K soudem konstatovaným skutečnostem z obsahu správního spisu žalobce v průběhu jednání vznesl jednotlivé připomínky. Uvedl, že v zemi původu je to tak, že vám podsunou narkotika, pokud jste nepohodlný a máte problém, to znamená, že on by mohl přijít o majetek. Co se týče té sumy 4,5 tisíce USD, v té již bylo vše, i potvrzení pro paní a vše potřebné. K tomu, že součástí komunity bylo 24 rodin, připomněl, že se tam ale nezapočítávali svobodní, kteří tam také patřili. Jejich víra je v Kazachstánu zakázána zákonem. Ke svému zaměstnání uvedl, že byl zaměstnán jako svářeč, ale protože měl plnovous, bylo mu řečeno, že ohrožuje bezpečnost práce a byl propuštěn, proto se pak zabýval nějakou dobu obchodem. K tomu nařčení ze znásilnění pak sdělil, že při řízení mělo být doloženo lékařské potvrzení, že dívka již není panna, ale odborník toto zpochybnil, proto tento dokument nebyl přijat a věc skončila. Otec je uznávaným vysoce

postaveným obyvatelem ve funkci generálního ředitele. Co se týče toho článku, který vyšel na základě pracovníka Memoriálu, tak ten byl na internetu, ale protože lidi, kteří tam byli uvedeni, by mohli mít velké problémy, tak byl stažen.

29. Poté k dotazům žalobci uvedli, že už i starší syn byl asi 2 x či 3 x volán na policii, on sám si sice nestěžuje, ale vědí o těchto problémech od příbuzných. Původně chodili také do mešity, ale byli vyhnáni; Oskar Sicherbaiev se pokoušel o registraci, ale byl odmítnut. Jsou označováni za extremisty a jejich víru nezaregistrují. Žalobce vysvětlil, že je Kazach, je muslim a neměl by se tedy v ničem odlišovat, a takto je označují patrně proto, že se prostě odlišují, nosí plnovous, což není úplně běžné, ženy by si měly zakrývat obličej. Je možné, že tyto obyčeje byly dávány do souvislosti s válkou v Čečensku, kde věřící toto dodržují. Stalo se to, že byli v počátcích odvezeni na policii, kde byl imám z mešity, a oni vysvětlovali, proč se toto děje s odvoláním na náboženskou literaturu, a imám proti tomu neměl žádné námítky. Ovšem po týdnu týž člověk je ve veřejném sdělovacím prostředku označil za Wahabisty, od nichž by se měli ostatní držet zpátky a neměli by je poslouchat. Žalobce uvedl, že v případě návratu do vlasti je přesvědčen, že hrozí uvěznění, a to tedy nejenom za svou víru, ale samozřejmě i s ohledem na to, že utekli, a co všechno již o své vlasti sdělili. Poté žalobce sdělil, že když odjeli z Kazachstánu, byli členové jejich skupiny předvoláni, a bylo jim řečeno, že mají zákaz jakékoliv propagace víry, a obvinili je, že jsou členy zakázané extrémistické organizace TAK FIR ALCHIDŽRA, která je vlastně takovým násilnickým uskupením v Sýrii. Žalobkyně doplnila, že její děti trpěly, a ona za sebe hledá v ČR ochranu pro svoji rodinu a do Kazachstánu a tamního prostředí se již rozhodně navrátit nechce.

V. Posouzení věci krajským soudem

30. Soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že žaloby nejsou důvodné.
31. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
32. V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.
33. Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl

cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

34. V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11.

35. Krajský soud nijak nezpochybnuje dokumenty či judikaturu citovanou v žalobách, avšak v příběhu žalobců podobnost nespatořoval.

36. Stěžejní námitkou žalobců bylo především to, že žalovaný jejich obtíže neposoudil jako pronásledování ve smyslu azylově relevantní skutečnosti dle ust. § 12 písm. b), tj. jako pronásledování z důvodu náboženství. Dle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“ O pronásledování ve smyslu azylového zákona se jedná jen v případě, kdy jednání směřované proti žadateli o mezinárodní ochranu ze strany státních orgánů, a to z azylově relevantních důvodů, dosahuje závažné intenzity porušení základních lidských práv a svobod, nebo se jedná o souběh vícero méně závažných ústrků, které ve svém celku dosahují závažného porušení základních lidských práv a svobod (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 Azs 294/2019 – 32). Ohledně definice pojmu „pronásledování“ odkazuje krajský soud ještě na čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále také tzv. „kvalifikační směrnice“).

37. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že problémy se státními orgány neeskalovaly, poslední tři roky neprovozoval žádné větší společné aktivity se souvěrci, a při pokusu policistů o

obvinění v roce 2007 tito odjeli poté, co se dozvěděli, že má přijít žalobcův otec – ve městě vážená osoba. Skutečnost, že soukromá osoba má respekt před státními orgány, neodůvodňuje závěr, že by žalobcova rodina čelila nepřekonatelným represím a pronásledování v azylovém slova smyslu. Jednou žalobci udělili pokutu, a to již v roce 1998, kterou nad to žalobce nezaplatil, přičemž se o následcích nezaplacení nijak nezmínil. Od roku 2007 již žalobkyni nevyslýchali, poslední prohlídka domu proběhla v roce 2006. V roce 2008 odstoupil žalobce od vydání článku. Z popsanych skutečností je patrné, že již mnoho let rodina není vystavena pronásledování v azylovém smyslu. Výklad tohoto pojmu je přitom znám i žalobcům, neboť sami v žalobě mnohými definicemi a judikaturou argumentovali. Jejich případ však nenaplnuje intenzitu závažného porušování lidských práv. Fakt, že rodina nijak nedala najevo, že by se již od svého vyznání odklonila, avšak státní orgány dál v represích proti rodině nepokračovaly, nesvědčí o zájmu státu takové osoby postihovat – od roku 2007 by jistě bylo mnoho příležitostí např. k obvinění žalobce, či k pokračujícím domovním prohlídkám apod. (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2020, č.j. 6 Azs 109/2019-74).

38. Krajský soud dále uvádí, že i Nejvyšší správní soud případy kazašských žadatelů o azyl (resp. o mezinárodní ochranu) praktikujících tzv. čistý islám, ve většině případů zamítl (srov. např. rozsudek ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75; rozsudek ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98; srov. rovněž rozsudek ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 88/2007 - 67, kde Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu ke kasační stížnosti žalovaného, všechny rozsudky dostupné na www.nssoud.cz), či odmítl pro nepřijatelnost (srov. např. usnesení ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Azs 38/2008 - 117; usnesení ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4 Azs 24/2008 - 58, usnesení ze dne 12. 9. 2008, č. j. 5 Azs 74/2008 - 88, dostupná na www.nssoud.cz). Ojedinelým je pak případ rozsudku sp. zn. 5 Azs 66/2008-70 ze dne 30. 9. 2008, kterým ostatně žalobci argumentovali a namítali též podobnost azylového příběhu. Nutno upřesnit, že Nejvyšší správní soud závazal rozhodující soud ke zvážení dalších skutečností, nikoli přímo ke zrušení rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany (jak mohl ostatně kasační soud sám učinit). Krajský soud nijak nezpochybňuje závěry citovaného rozsudku, ze kterého vyplývá, že je potřebné vážit míru angažovanosti v církevní skupině. Tvrzené skutečnosti byly však v jednotlivých případech odlišné. Zejména jde o neopominutelně dlouhé období, kdy rodina nečelila žádným atakům ze strany státních orgánů, oproti citovanému rozsudku, kde byl imám policií zadržen a zbit. Žalobce rovněž sdělil, že poslední roky nepořádal s jinými věřícími větší akce, což nesvědčí o tom, že by jeho pozice ve skupině byla srovnatelná s imámem, neboť v takovém případě by byl pro komunitu nepostradatelný a jistě by vystupoval při mnohých událostech i v posledních třech letech. Jak je patrné z fotografie (evidenční karta žadatele) a konečně též i z vlastního jednání soudu – žalobce již nenosí ani plnovous jako symbol svého přesvědčení. Soud proto nemohl konstatovat, že by se žalobce (potažmo jeho rodina) lišily před očima státních orgánů od jiných praktikujících jejich vyznání. Ze žádných žalobci popisovaných zkušeností a okolností jejich života v zemi původu soud neshledal, že by vyplývala zvýšená pravděpodobnost pronásledování, a proto soud respektoval výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se osob praktikujících tzv. čistý islám.
39. Žalovaný se zabýval případem žalobců i jejich nezletilých dětí individuálně, vycházel ze zpráv opatřených o zemi původu, k nimž se žalobci nijak nevyjádřili, a v rozhodnutí

vyložil, proč neshledal v případě žalobců naplněný azylový důvod dle ust. § 12 zákona o azylu. Krajský soud se s odůvodněním žalovaného ztotožňuje a dále na něj odkazuje.

40. Pokud jde o neudělení azylu dle ust. § 13 zákona o azylu, proti této části žalobci nic nenamítali a ani krajský soud neshledal, že by naplňovali podmínky vyžadované tímto ustanovením.
41. Udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládáných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“ Krajský soud neshledal úvahy správního orgánu vybočující z mezí daných zákonem.
42. Krajský soud se proto dále zabýval ust. § 14a zákona o azylu. K tomu lze odkázat na str. 20 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný potenciálním uvězněním žalobce zabýval, resp. konstatoval obsah předvolání prokuratury, která žalobce předložil. Se zdůvodněním správního orgánu se soud ztotožňuje; je z něj zřejmé, jaké skutečnosti žalovaný zohlednil a co zvažoval – soud proto nedal za pravdu námitce žalobců, že je rozhodnutí v této části nezákonné a nepřezkoumatelné.
43. Při posuzování, zda žadateli hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, se používá tzv. test „reálného nebezpečí“. „Reálným nebezpečím“ nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací žadatele dojde k nežádoucímu následku, takže žadatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82). Krajský soud konstatuje, že sama skutečnost, že rodina žalobce byla v minulosti vystavena nezákonnému zacházení policistů, neznamená, že je možné očekávat opakování takového jednání v budoucnu. Rodině bylo dovoleno legální cestou opustit zemi původu, již před jejich odjezdem o ně neprojevovaly státní orgány více let zájem. Nic tedy nesvědčí tomu, že by žalobci v případě návratu do Kazachstánu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Není důvod se domnívat, že by existovala významná pravděpodobnost, že žalobce bude například mučen ze strany policie. Žalovaný tedy správně rozhodl, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

44. Pokud jde o námitku žalobce stran občanství nezletilé dcery, krajský soud nemohl přisvědčit tvrzení, že by se tímto žalovaný nezabýval – viz str. 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný výslovně uvádí, že vycházel z toho, že oba rodiče jsou státními občany Republiky Kazachstán, s čímž spojil i posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané za tuto nezletilou, neboť žalobce sám důvody podání žádosti odvozoval od důvodů uvedených v jeho vlastní žádosti. Rovněž z důkazu provedeného soudem při jednání bylo potvrzeno, že nezletilá nabyla státní občanství svých rodičů. Tato námitka byla proto nedůvodná.
45. Závěrem se krajský soud vyjádří též k polemice žalobce s argumentací žalovaného ohledně cest do Švédska a Ruska. Žalobce namítal, že tato je pro posouzení pravděpodobnosti pronásledování irelevantní. Žalovaný však tuto argumentaci nepoužil primárně jako zpochybnění pronásledování žalobcovy rodiny, ale jako dokreslení azylového příběhu a vykreslení všech okolností, kterými se při svém rozhodování řídil, což krajský soud plně akceptuje.
46. Ze znění ustanovení § 14b) zákona o azylu je pak zcela patrné, že podmínky tohoto ustanovení žalobci nesplňují, neboť v průběhu správního řízení se o žádné blízké osobě, která by byla žadatelem o mezinárodní ochranu v ČR, či EU, nezmiňovali.
47. Po přezkoumání věci tedy dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, soud ji proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

48. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán – žalovaný – náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. dubna 2021

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně